

Задорожная Р.П.

Белоцерковский национальный аграрный университет

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ИСТОКИ МЕТОДОЛОГИИ СТАТИСТИЧЕСКОГО ИССЛЕДОВАНИЯ ФИНАНСОВОГО СЕКТОРА

Аннотация

Рассмотрены особенности применения категориального аппарата в исследованиях финансовой составляющей экономической системы. Освещена приоритетность использования понятия «финансовый сектор» в статистических исследованиях на фоне общего широкого применения понятий «финансовый рынок» и «рынок финансовых услуг». Обоснована необходимость выяснения сущности финансов как основополагающей финансовой категории. Проанализирован опыт исследования финансов в советской науке. Выявлены особенности понимания финансов современными отечественными и западными исследователями.

Ключевые слова: статистическое исследование, финансы, школы финансов, финансовый сектор, финансовый рынок, рынок финансовых услуг.

Zadorozhna R.P.

Bila Tserkva National Agricultural University

THEORETICAL ORIGINS OF METHODOLOGY OF STATISTICAL RESEARCH ON FINANCIAL SECTOR

Summary

The features of application of the categorical apparatus in studies of the financial component of the economic system are considered. Article deals with the priority use of the term «financial sector» in statistical studies on a background of widespread use of the concepts of «financial market» and «market of financial services». The necessity of clarifying the essence of finance as fundamental financial category is substantiated. The experience of the study of finance in Soviet science is analyzed. The features of understanding of finances by modern domestic and western researchers are discovered.

Keywords: statistical research, finance, schools of finance, financial sector, financial market, market of financial services.

УДК 658:316.344.23

ОСОБЛИВОСТІ МЕНЕДЖМЕНТУ ЗНАНЬ В УПРАВЛІННІ НАВЧАЛЬНО-НАУКОВО-ВИРОБНИЧИХ КОМПЛЕКСІВ АГРАРНОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ

Зачоса О.Д.

Вінницький торговельно-економічний інститут
Київського національного торговельно-економічного університету

В статті представлено аналіз соціально-економічних засад щодо формування економічних знань для удосконалення системи управління. Акцент дослідження поставлено на пріоритетність ролі людини у створенні і розвитку інтелектуальних ресурсів та застосування їх в різних сферах економіки та окремого підприємства, а також основні засади формування та розвитку управлінських знань для навчально-науково-виробничих комплексів аграрного сектору.

Ключові слова: економіка знань, інтелектуальні ресурси, база знань підприємства, організаційні знання, трудові ресурси, дорадництво, навчально-науково-виробничий комплекс, база знань.

Постановка проблеми. Формування та використання баз знань, менеджменту знань в різних галузях національної економіки продиктовано потребами інформаційного суспільства, розвитком науково-технічного прогресу, а також практичними потребами збереження досвіду персоналу, інформаційної підтримки нових технологій на сучасних підприємствах. Створення і розвиток суспільних знань в сучасному соціально-економічному просторі відбувається завдяки деяким важелям впливу, які ґрунтуються на певних засадах, що безпосередньо формують сам процес впровадження нових знань і їх управління в кожному окремому підприємстві та в економіці в цілому. В наш час, науці не при-

ділялась достатня увага в рамках єдиної концепції управління на основі знань організації. При цьому знання являються невід'ємним елементом відтворення у створенні нової системи управління на всіх рівнях, у підвищенні ефективного використання інтелектуальних ресурсів та стимулювання розробки нових, більш досконалих і якісних.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Аналіз літератури свідчить, що вчені та дослідники намагалися знайти різноманітні підходи щодо формування системи знань організації ще до розробки інформаційних систем, які б регламентувались різноманітними інструкціями, системами управління якості, технологіями групової роботи

тощо. В роботах У. Тейлора, М. Вебера, А. Файоля, Е. Мейо були розглянуті принципи наукового управління як основи менеджменту знань, які сьогодні активно розвиваються вітчизняними дослідниками [1-3]. Мясоедова Т. [4] визначила головну роль знань та інтелекту при досягненні соціально-економічної ефективності діяльності підприємства, що відповідає концепції інтелектуального капіталу. Розвиток бази знань не дозволяє персоналу зупинятись, не розвиватись і спрямований на активну інноваційну діяльність.

Менеджмент як наука та практика безперервно розвивається і доповнюється новими знаннями, теоріями, методами практичної управлінської діяльності, які безпосередньо впливають на розвиток управлінської діяльності на підприємствах. Але в аграрному секторі є свої особливості розвитку технологій, формування досвіду та знань. Саме це обумовило вибір теми досліджень.

Мета статті – дослідження ролі та необхідності формування бази знань науково-навчально-виробничих комплексів АПК.

Управлінська база знань формувалась на протязі багатьох років, в її основу лягло багато думок, ідей і вчень, які розвивають її як науку і на сьогоднішній день. Дані дослідження нам потрібні, щоб зробити структуру управління на підприємстві більш досконалою, продуктивною праці вищою, а виробництво інтенсивнішим і ефективнішим, піднімаючи конкурентоспроможність фірми на ринку.

Формування управлінських знань здійснюється на різних етапах і тому розглядаються такі питання, як: визначення категорії знань та управління ними з погляду її практичного застосування на підприємстві; розподіл та аналіз отриманої інформації, збереження ситуаційних моделей. Все це дозволяє нам уникнути багатьох помилок на всіх етапах проходження товару та забезпечити краще використання наявних ресурсів та здібностей працівників.

Правильна класифікація знань персоналу з метою виявлення, створення і використання їх здібностей і можливостей, для покращення діяльності організації та більш ефективного управління. Головне в цьому питанні оцінити переваги і недоліки персоналу, покращити їх роботу та стимулювати їх розвиток. Також на цьому етапі важливо правильно розподілити роботу між тими працівниками, що дійсно можуть виконати дане завдання та знаходження перспективних людей, які хочуть і можуть внести зміни в діяльність підприємства для покращення її роботи. Тому, потрібно постійно оновлювати склад персоналу новими, часто молодими кадрами для створення і реалізації нових ідей, але зі збереженням успішних ідей та досвіду минулого з використанням баз знань, технологій коучингу тощо.

Обґрунтування складу компетентності менеджерів у галузі знань, тобто визначення рівня професійності і висококваліфікованості персоналу, забезпечення скоординованої, високоєфективної праці та для розроблення і організації знаннебазового менеджменту організації [3; 5].

Суб'єктами управління знаннями є працівники, діяльність яких спрямована на постановку цілей та розробку завдань, визначення критичних для підприємства знань та пов'язаних з їх рухом процесів, координацію переходу від одного етапу трансформації знання до іншого спрямування та корегування цього процесу. Тобто це ті співробітники підприємства, які безпосередньо здійснюють діяльність щодо управління знаннями.

Зважаючи на вищевикладене й на те, що термін «управління» передбачає цілеспрямований вплив зі

сторони суб'єктів, органів на людей на економічні об'єкти, здійснюваний з метою спрямувати їх дії та одержати бажані результати, можна визначити управління знаннями як сукупність цілеспрямованих, систематичних та організованих управлінських дій щодо процесів в галузі знань з використанням різних інструментів та технологій, які спрямовані на досягнення цілей та підвищення конкурентоспроможності підприємства.

Управління знаннями на підприємстві знаходиться під впливом внутрішнього і зовнішнього середовища, в яких відповідно формуються фактори ендогенного та екзогенного походження. Крім того, в концепції управління знаннями внутрішнє та зовнішнє середовище виступають в якості джерел формування ресурсів, а також знання та інформації на рівні об'єкту на всіх його етапах.

На вході знаходяться ресурсні складові; які включають як матеріальні та фінансові ресурси, так і інтелектуальні ресурси (організаційні, людські та релятивні, які включають знання відносин), та будуть використані в процесі трансформації знання. При цьому суб'єкт управління-знаннями за допомогою виконання функцій шляхом дотримання сукупності принципів та використання певних методів здійснює управлінський вплив на об'єкт управління. Останній, в свою чергу, під цим впливом перетворює знання на економічні вигоди шляхом проходження етапів збору інформації та знання, набуття, формалізації та збереження, трансферу та дифузії, а також використання знання. При цьому об'єкт управління реагує на управлінські дії суб'єкту шляхом зворотного зв'язку. Таким чином, в процесі такої їх взаємодії відбувається трансформація знання, яке матеріалізується і знаходиться на виході управління знаннями.

Кожному підприємству притаманний певний рівень знань, який безпосередньо впливає на процес формування вартості. Цей рівень визначається багатьма чинниками і дуже індивідуальний для кожного підприємства.

Навчально-науково-виробничі комплекси формуються за різними схемами. Одна з них – формування на основі університета; друга – на основі холдингу. В Україні є досвід формування таких комплексів – Агрохолдинг «Мрія», ННВК на основі Вінницького, Херсонського аграрних університетів, інших вищів. В першу чергу в таких об'єднаннях активно розвивається інноваційна діяльність, яка піднімає рівень конкурентоспроможності фірм та їх прибутковості. Тому більшість організацій направляють свої кваліфіковані кадри на навчання у дослідницькі центри для реалізації конкретних інноваційних проектів.

Підприємства, що використовують менеджмент знань, поступово переходять від управління, що базується на, безпосередньому контролі, до методів, заснованих на формуванні середовища та умов для успішної діяльності працівників.

Джерелом змін є менеджери середнього рівня, які добре знають потенціал організації, її слабкі та сильні сторони, ситуацію на ринку. Саме вони є носіями більшої частки знань та досвіду, що існують у неформалізованому вигляді. Для успішної реалізації стратегічних змін необхідний налагоджений процес обміну знаннями, їх поступова формалізація та забезпечення доступу до них працівників організації. Ключовим моментом є створення умов, за яких особисті знання стають доступними для інших. Цей процес повинен відбуватися безпосередньо і на всіх рівнях організації.

Знання створюються людьми, тому роль людського фактора в менеджменті знань є визначаль-

ною. Стимулювання та взаємодія окремих працівників або груп є важливою для використання накопиченого досвіду іншими. Основна проблема управління знаннями – формування системи спільного використання знань усередині організації. Не менш важливою на сьогодні є проблема визначення пріоритетних, напрямів щодо спільного використання та генерації нових знань у процесі співпраці із контрагентами зовнішнього середовища – ключовими клієнтами, постачальниками, інститутами бізнес-середовища, бізнес-партнерами.

Аналіз функціонування та нормативного забезпечення навчально-науково-виробничих комплексів (ННВК) та інших інноваційних структур аграрного сектору України дозволяє зробити висновок, що освітні та наукові установи мають навчальні та науково-дослідні структури, виробничі підрозділи; договори про співробітництво з виробничими підприємствами; беруть участь в організації дорадництва та консалтингу, розробці та реалізації регіональних програм. Але результати інтеграції «навчання-наука-виробництво» в багатьох випадках не структуровані і представлені формальними зв'язками, які не мають економічного підґрунтя. Інтеграційні процеси зазнають негативних чинників – низька інноваційна зацікавленість виробничих структур, орієнтації їх на отримання максимального прибутку в короткостроковому періоді; відсутність системного законодавства, правова невизначеність форм інтеграції; низький рівень фінансування процесів інтеграції, недосконалість інфраструктурної підтримки інновацій, відсутність дієвих механізмів інноваційної діяльності, слабка взаємодія між секторами науки, академічною та вузівською наукою, дублювання функцій та інтеграційних процесів різними формами інноваційних структур, що не призводить до позитивних ефектів.

Досвід діяльності ННВК показав, що найбільш активно і структуровано сформована проєкція «Ступенева освіта», але і цей напрямок потребує більш активного використання фахівців виробничих та науково-дослідних установ при розробці навчальних планів, програм навчальних дисциплін, практичної підготовки.

Доцільним є активна взаємодія служб дорадництва, внутрішніх підрозділів ВНЗ – науково-дослідних лабораторій та інститутів, вузівських виробничих підприємств з академічною наукою та виробничими підприємствами всіх форм власності.

Створені ННВК працюють як добровільне об'єднання підприємств, навчальних закладів та науково-дослідних установ. Такий початок інтеграції освіти, науки, виробництва є позитивним, але недостатнім для активного розвитку аграрного виробництва, трансферу наукових технологій, якісної підготовки кадрів аграрного сектору.

Аналіз зарубіжного досвіду свідчить, що в розвинутих країнах Заходу в останні десятиріччя, коли почали значно відчуватись нестача певних природних джерел сировини, матеріалів та різко зросли вимоги споживачів до швидкості забезпечення високоякісними товарами та послугами – роль науки та освіти набули першочергового значення і стали одними із пріоритетних у їх розвитку. На відміну від України, основні акценти у просуванні суспільства до підняття добробуту зосереджені саме на логістичному баченні та вирішенні виробничих проблем із застосуванням сучасних досягнень науки та освіти. Склався своєрідний трикутник, який визначає особливості високо розвинутих країн – «економіка-наука-політика».

Сучасна інновація припускає наявність, принаймні, одного з трьох наведених нижче чинників:

- здійснення змін в виробництві, тобто змін у виробничій функції;

- введення нових типів товарів в ринковий обіг, тобто поява нових функцій пропозиції;

- введення процедурних змін в ринок або в економіку в цілому, тобто проведення соціальних реформ.

В економічному та науковому сенсі інновація далеко не завжди і не обов'язково розглядається як благодотворний процес внаслідок часто властивих їй конфліктів між інтересами інноватора і ринку, або суспільства в цілому. Наприклад, впровадження у виробництво нових машин і обладнання може сприяти зростанню продуктивності праці і, водночас з цим, стати причиною конфліктності та технологічного безробіття (принаймні, в короткостроковій перспективі) і додаткового забруднення навколишнього середовища.

Відсутність в Україні цілісної й комплексної стратегії з законодавчим підґрунтям свідчить про доцільність вивчення закордонного досвіду. Так, протягом першого десятиліття ХХІ сторіччя польська влада й експерти представили доповідь «Польща 2030. Виклики розвитку», «Доповідь про інтелектуальний капітал Польщі», «Стратегія розвитку науки в Польщі до 2015 року». За результатами обговорень Фондації польських ректорів сформувався проєкт «Стратегія розвитку вищої освіти на 2010-2020 рр», і було розроблено «Стратегію розвитку вищої освіти в Польщі до 2020 року». Наведена стратегія складається з трьох частин – у першій здійснено аналіз сучасного стану польської системи ВО, у другій визначено місію вищої освіти й викладено думку авторів щодо перспектив розвитку галузі, у третій наведено умови їх реалізації. В межах першої частини висвітлюються внутрішні організаційна структур і кадрове забезпечення і зовнішні чинники розвитку польської вищої освіти. Визначено 7 стратегічних цілей, які розбиті на 24 операційні цілі і, в свою чергу на 181 захід. Крім того окреслено три пріоритету розвитку – забезпечення рівних можливостей і загального доступу до вищої освіти, досягнення польською вищою освітою кількісно підтвердженої міжнародної позиції; запровадження нових системних й інституційних рішень і серед них взаємодія освітньої, наукової та дослідно-конструкторської діяльності вищої школи. Потрібно відмітити, що на початку 2012 року, заявлена стратегія була частково реалізована – прийняті закони про вищу освіту, про зміни, про наукові ступені і наукове звання, перейменовано та змінено склад і зміст Головної ради вищої освіти (вищої освіти і науки). Відповідно до цих законів, розпочалась модернізація університетів, в тому числі і аграрних університетів. Стратегія модернізації Природничого університету у Вроцлаві складається з трьох сфер – освіта, наука, вищий навчальний заклад та його оточення. Визначено, що університет повинен відповідати освітній установі третього покоління, який у сфері наукових досліджень і навчальної діяльності тісно співпрацює з бізнесом. Вуз є регіональний і підтримує тісні зв'язки з органами місцевого самоврядування, ініціює міждисциплінарні дослідження в межах технологічних платформ, технологічних парків. Аналіз стратегій модернізації виявив їх подібність до української Концепції реформування аграрної освіти, але в Польщі набагато більше напрацьовано з горизонтальних зв'язків з підприємствами, партнерами-університетами, представниками академічної спільноти. Досвід Польщі ще раз підтверджує потребу в удосконаленні законодавчого забезпечення, освітніх стандартів, фінансування модернізації

освіти, науки та формування нової інфраструктури з залученням виробництва. У Польщі також активна консультативна служба у форматі Національного центру з інформаційно-консультативного обслуговування сільського господарства і сільських територій. Структура складається із 16 центрів аграрного консалтингу воєводств, а також польових офісів, яких нараховується від 4 до 7 у кожному з 49 воєводств. Фінансування їх на 70-80% забезпечується за рахунок коштів державного бюджету, решта – кошти за надані комерційні послуги (їх перелік та розцінки визначені державою) та грантові кошти. Загальний контроль за системою аграрного консалтингу здійснює Департамент суспільних проблем і просвітництва Міністерства сільського господарства і продовольства країни. Дорадництво допомогло польським селянам перейти на ринкову економіку і допомагає конкурувати на ринку Євросоюзу [6].

Досвід Франції свідчить про багатофункціональність розгалуженість аграрної освітньої системи, що спрямована на виконання економічних, природоохоронних і соціальних функцій сільського господарства, забезпечення всебічного сталого розвитку місцевих територій. Регіони самостійно мають визначати й узгоджувати стратегії розвитку навчальних закладів, поширювати їх регіональні економічні зв'язки [7].

Цікавий досвід має Литва. Аграрна дорадча служба була створена за участю Міністерства сільського господарства Литви, Литовського союзу фермерів і Литовської асоціації сільськогосподарських підприємств як неприбуткова громадська організація. Діяльність Литовської дорадчої служби фінансується за рахунок Фонду підтримки сільськогосподарських виробників (державний бюджет) і за рахунок надання платних послуг. Міністерство сільського господарства надає підтримку дорадчій службі з початку її заснування. Функції Міністерства сільського господарства, регіональних управлінь сільського господарства і дорадчої служби чітко розділені. Міністерство й регіональні управління

переважно беруть участь у процесах формування й реалізації сільськогосподарської політики, а дорадча служба надає потрібну практичну консультативну та інформаційну допомогу сільськогосподарським товаровиробникам [8; 9; 10].

На жаль, бази знань служб дорадництва в Україні використовуються недостатньо, розвиваються неактивно. Пояснюється це незацікавленістю власників комплексів, недовіра до наукових досліджень. Організація успішного ННВК «Холдинг Мрія» має в першу чергу акценти на практичну діяльність та післядипломну освіту. Комплекси ж на основі університетів найбільший акцент мають на ступеневій освіті і достатньо слабку науково-дослідну базу.

Висновки та пропозиції. Подальші дослідження та моделювання взаємовідносин в проєкціях науки, навчання і виробництва повинні дати відповідь на питання «Чи можливо збалансувати ці проєкції між собою для одержання позитивного синергетичного ефекту в розвитку кожного напрямку.

Таким чином, можна зробити висновки, що управління знаннями стимулює появу сукупності певних позитивних змін, зокрема ролі персоналу організації як носія індивідуальних знань, зміни в інформаційних технологіях та організаційній культурі, місця та ролі організації в бізнес-системі.

Для формування знань і побудови системи управління цими знаннями необхідне дотримання певних умов, які, як правило, залежать від специфіки діяльності організації, до найбільш загальних можна віднести:

- реформування традиційної культури у культуру, що базується на цінності знань;
- трансформацію організаційної структури підприємства шляхом введення підрозділів, зорієнтованих на створення нових знань та їх ефективне використання;
- формування нових навичок у керівництва;
- створення адекватної системи комунікацій;
- налагодження зв'язків із зовнішнім середовищем із метою поповнення знань та визначення ключових напрямів формування знань в організації.

Список літератури:

1. Вахович І.М. Теоретичні засади формування моделі сталого розвитку суспільства / І.М. Вахович // Науковий вісник Волинського національного університету імені Лесі Українки. – 2009. – № 15. – С. 17-27.
2. Вовканич С.Й. Теоретико-методологічні основи дослідження людського та інтелектуального капіталу в знаннєвомісткій економіці: концептуалізація понять / С.Й. Вовканич, Л.К. Семів // Регіональна економіка. – 2007. – № 4. – С. 7-19.
3. Кривов'язюк І.В. Теорія пропорційності функціонування та розвитку соціально-економічних систем / І.В. Кривов'язюк, І.Я. Тишко // Наука й економіка. – 2009. – № 4(16). – Т. 2. – С. 166-173.
4. Мясоєдова Т.Г. Человеческий капитал и конкурентоспособность предприятия / Т.Г. Мясоєдова // Менеджмент в России и за рубежом. – 2005. – № 3. – С. 29-36.
5. Туленков В.М. Технологізація управління кадровим потенціалом сучасної організації / В.М. Туленков // Вісник академії праці і соціальних відносин Федерації профспілок України. – 2007. – № 1. – С. 49-59.
6. Законодавче регулювання інноваційної діяльності в Європейському Союзі та державах-членах ЄС / за ред. Г. Авігдора, Ю. Капіці. – К.: Фенікс, 2011. – 704 с.
7. Заскалета С.Г. Співробітництво країн ЄС щодо професійної підготовки фахівців аграрної галузі та сільського розвитку [Електронний ресурс] / С.Г. Заскалета. – Режим доступу: <http://lib.chdu.edu.ua/pdf/naukpraci/pedagogika/2010/136-123-5.pdf> – Назва з екрану.
8. Рудницька Н.А. Аграрна освіта і аграрна політика Франції: Перетинання шляхів // Науковий вісник НУБІП, 2010 // Режим доступу: <http://elibrary.nubip.edu.ua/7233/>. – Назва з екрану.
9. Соколович-Алтуніна Ю.О. Стратегічні орієнтири модернізації вищої аграрної освіти в Польщі та Україні // Педагогіка науки: теорія, історія, інноваційні технології, № 8(18), 2011. – С. 109-119.
10. Alberto Raimundo Watchilambi Wapota Collaboration: université-entreprise et le résultat de l'innovation (Иновации в результате взаимодействия университет-предприятие) [Электронный ресурс] / Alberto Raimundo // Организация производственных практик в вузе: проблемы и перспективы: материалы первой международной научно – практической конференции 26-27 октября 2010 г., Владимир. – Режим доступа: <http://job.vlsu.ru/-files/konf.%2026-27okt/material%20konf.pdf> – Заглав. с экрана.

Зачеса О.Д.

Винницький торгово-економічний інститут
Київського торгово-економічного університета

ОСОБЕННОСТИ МЕНЕДЖМЕНТА ЗНАНИЙ В УПРАВЛЕНИИ УЧЕБНО-НАУЧНО-ПРОИЗВОДСТВЕННЫХ КОМПЛЕКСОВ АГРАРНОГО СЕКТОРА ЭКОНОМИКИ

Аннотация

В статье представлен анализ социально-экономических основ по формированию экономических знаний для совершенствования системы управления. Акцент исследования поставлены на приоритетность роли человека в создании и развитии интеллектуальных ресурсов и применения их в различных сферах экономики и отдельного предприятия, а также основные принципы формирования и развития управленческих знаний.

Ключевые слова: экономика знаний, интеллектуальные ресурсы, база знаний предприятия, организационные знания, трудовые ресурсы, консалтинг аграрного сектора, учебно-научно-производственный комплекс, база знаний.

Zachosa O.D.

Vinnitsia Trade and Economic Institution
Kyiv National University of Trade and Economics

FEATURES OF KNOWLEDGE MANAGEMENT IN MANAGEMENT TRAINING RESEARCH COMPLEX AGRICULTURAL SECTOR

Summary

This paper presents an analysis of the socio-economic foundations to build knowledge for the improvement of the management system. Emphasis is put on the priority research the role of man in the creation and development of knowledge resources and their application in enterprises in various sectors of the economy, as well as the basic principles of the formation and development of knowledge management

Keywords: knowledge economy, knowledge resources, the knowledge base of the enterprise, organizational knowledge, consulting agricultural sector, the complex learning-science-production, knowledge base.

УДК 330.1

ХАРАКТЕРИСТИКА ОСНОВНИХ ПІДХОДІВ КЛАСИФІКАЦІЇ ІННОВАЦІЙ

Зубков Р.С.

Науково-виробничий комплекс газотурбобудування «Зоря»-«Машпроект»

Проведений компендіум теорії інноваційного розвитку. Розглянуті основні підходи щодо класифікації інновацій. Виділені та проаналізовані найбільш вагомні підходи до класифікації інновацій. Рекомендовано дослідження класифікації інновацій проводити виходячи з реальних потреб та можливостей української економіки. Запропоновано ввести в науковий обіг поняття «мультиінноваційного кейсу».

Ключові слова: інновації, класифікація, підходи, методика, види інновацій, типологія, «мультиінноваційний кейс».

Постановка проблеми. В умовах глобалізаційної епохи та геополітичного протистояння за світові енергетичні ресурси інноваційний розвиток стає єдиним можливим варіантом ефективної перебудови та розвитку будь-якої економіки. Майбутнє кожної держави залежить від вдалого та своєчасного залучення та впровадження прогресивних інновацій в свою організаційну структуру. Останнє десятиліття показало, що людство стоїть на порозі нових технологічних зрушень, залишилось лише підготувати підґрунтя для нової технологічної ери. Поряд з цим, кожна країна, незалежно від свого ступеню розвитку, так чи інакше стикається з кризовими системними проблемами, які потребують негайних та невідкладних рішень. Економіка сучасної країни в своєму антикризовому арсеналі вимушена містити ефективний механізм протидії негативному впливу глобалізаційних потрясінь. Основою такого механізму повинен стати набір прогресивних

інновацій, конкретних для кожної держави, регіону держави та підприємства. Це в свою чергу спонукає досліджувати проблеми визначення класифікаційних ознак інновацій та створювати умови для їх класифікації з урахуванням особливостей впровадження в конкретну галузь економіки.

Поряд з цим, сучасна економіка України потребує докорінних інноваційних змін. Зусилля потрібно спрямовувати на позбавлення виробництва енергоємного технологічного тягаря у вигляді неефективних та застарілих виробничих комплексів, які за своєю ефективністю значно відстають від сучасних, насичених інноваціями світових виробництв.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблема класифікації інновацій займалася значна частина дослідників: Й. Шумпетер, Г. Менш, Р. Фостер, Б. Санто, К. Павітт, Д. Тідд Д. Бессант, К. Фрімен, А. Пригожин, В.Мединський, С. Ільдеменов, Ю. Бажал, А. Кляйнкнехт, П. Завлін та інші.